

Есе на тему: “Моє життя після перемоги України”

Уже 4 місяці усі українці мають одну спільну мрію – закінчення повномасштабної війни. Коли чую щось про це, одразу переживаю багато різних емоцій. З одного боку, мені стає тепло та приємно від думки, що цей жах колись закінчиться, що після чорної смуги завжди наступає біла, що одного дня ми всі прокинемось і нарешті відчуємо спокій на душі, радість та полегшення. З іншого боку, мені стає боляче, коли я розумію, що ніхто не знає, коли це нарешті станеться, адже точну дату закінчення війни не можуть визначити навіть найкращі політологи світу, не кажучи вже про звичайних людей. Жити з постійним відчуттям невизначеності, невідомості, страху перед майбутнім важко, проте всім українцям потрібно навчитися цього. Ця війна показала нам, що жити потрібно просто зараз, насолоджуватися кожним днем та, як би це складно не було, не відкладати життя на потім. Наразі ми п’ємо каву за тих, хто не може цього зробити.

Зараз украї важко планувати своє життя, тому, відверто кажучи, я не можу передбачити, де і з ким я буду жити, чим займатимуся тощо. Проте я знаю одне – моє життя після перемоги України буде щасливим. Я нарешті позбавлюся від постійного внутрішнього напруження та зможу відчувати спокій всередині себе. На жаль, я не можу відчувати себе щасливою зараз. Адже як це можливо, коли у твоє рідне місто летять ракети? Коли усвідомлюєш, що кожного дня у твоїй країні помирають невинні люди? Коли захисники віддають найцінніше, що в них є, – життя заради нашої свободи? Перебуваючи за 1000 кілометрів від рідного міста, я все одно не можу не думати про війну. Її не можна вимкнути, натиснувши на якусь чарівну кнопку. Думки про війну супроводжують мене всюди, де б я не була. Це важко, проте я вважаю, що так і має бути, тому що нам не можна забувати та заплющувати очі на те, що відбувається. Ми, українці, маємо докладати максимум зусиль, щоб наблизити перемогу. Ми маємо кричати про війну, ходити на мітинги, підтримувати ЗСУ та постраждалих людей,

бути волонтерами, поширювати правду по всьому світу. Я вірю, що все в наших руках, сьогодні перемога дійсно залежить від нас.

Повертаючись до головної теми, хочу зазначити, що я чітко бачу своє майбутнє саме в Україні. Отримавши досвід життя в декількох європейських країнах, я зрозуміла, що в них я не відчуваю себе, як вдома. Також я усвідомила, наскільки Україна є сучасною та комфортною для життя. Де ще можна вирішити миттєво будь-яке питання, користуватися новітніми діджитал-технологіями, як-от банк у телефоні або додаток з документами? Яка ще країна має стільки талановитих та розумних людей, готових віддавати найцінніше заради свободи і світлого майбутнього, виборювати свої права, докладаючи максимум зусиль?

Я відчуваю, що після війни Україна буде розвиватися шаленими темпами, відновлюючи втрачене та здобуваючи нове. Ми відбудуємо все, починаючи з домівок для людей та закінчуючи чудовими парками, школами, закладами вищої освіти, аеропортами тощо. Залучатимуться іноземні інвестиції, що допомагатимуть нашій країні розвиватися ще швидше. Рівень життя буде вищим, ніж до війни. Наші діти почуватимуться комфортно та будуть пишатися тим, що вони є частиною української нації. Наша мова та культура, ймовірно, будуть розвиватися також. Велика кількість людей зробила вибір на користь усього українського, викреслюючи зі свого життя мову та культуру окупантів. За останні кілька місяців особисто я відкрила для себе багато талановитих українських виконавців, чиї пісні тепер наповнюють мій плейлист та супроводжують мене щодня. Віднині наша мова виходить за межі Заходу України та поширюється всією країною.

Наш народ ще ніколи не був таким єдиним та згуртованим, як зараз. Намагаючись “денацифікувати” нас, російські загарбники об’єднали українську націю. Намагаючись приєднати нас до своєї брудної держави, вони віддалили нас ще далі та посіяли ненависть і русофобію в наших серцях. Намагаючись стерти кордони між нашими країнами, вони зробили

так, що українці тепер мріють про зведення великої, надійної та глухої стіни на межі двох країн.

Моє життя після перемоги буде яскравим та щасливим. Я мрію ходити на очні заняття до свого університету, зустрічатися з друзями, з коханим та проводити багато часу зі своєю сім'єю. Хочу прислуховуватися до себе, робити те, що мені дійсно хочеться. Насолоджуватися такими простими речами, як тренування в спортивній залі чи прогулянка улюбленим районом Києва. Раніше я сприймала всі ці речі як норму, сьогодні я розумію, що це справжня розкіш. Російські окупанти вкрали в мене моє нормальне життя, буденність та безтурботну молодість, проте я вірю, що це тимчасово. Війна навчила мене бути вдячною за те, що я маю зараз. На щастя, усі мої рідні живі та здорові, для мене це найголовніше. Я вдячна ЗСУ за те, що вони захищають нашу країну, вдячна своїм близьким за турботу і підтримку.

Після перемоги я хочу бути корисною своїй країні. Хочу бути причетною до її розвитку, рухати економіку, сплачувати податки та допомагати іншим людям. За час війни багато людей почали займатися волонтерством, і я не виняток. Особисто брала участь у благодійному освітньому проєкті та проводила безкоштовні заняття для дітей з усіх куточків України. Головним завданням було відволікти дітей від жаху за вікном, розважити їх. На щастя, мені це вдавалося. Мені було дуже приємно бачити посмішки на обличчях дітей, це надавало сил та допомагало подолати шалений стрес. Після перемоги я би хотіла взяти волонтерство за звичку та продовжувати допомагати людям, які дійсно цього потребують.

Отже, як і всі інші українці, я хочу лише спокійного життя. Все, що ми можемо робити зараз, – підтримувати один одного, насолоджуватися кожним днем, вірити в ЗСУ та перемогу України. Я переконана, що незабаром усі наші мрії стануть реальністю та всі ми прокинемося під мирним небом!